

Зрештою, як на мене, ви маєте враховувати, що ми створені лише з пилу. Звісно, це не казна-що, але й не варто про таке забувати. Та навіть попри, на мою думку, нездалий початок, ми непогано справляємося. Тож особисто я вірю, що ми впораємось навіть із такою кепською ситуацією. Зрозуміли мене?

З внутрішнього аудіоповідомлення для консультантів з пре-моди корпорації «Набори Прудкої Пет», надиктованого Лео Булеро одразу ж після повернення з Марсу.

1

Голова боліла жахливо, Барні Меєрсон прокинувся в незнайомій спальні незнайомого йому конапту. Поруч із ним, легко дихаючи через рот, спала вкрита до гладеньких голих плечей незнайома дівчина з білим, мов вата, волоссям.

Б'юсь об заклад, на роботу я спізнився, — подумав він, а тоді вислизнув з ліжка й, заплющивши очі, невпевнено підвівся, намагаючись побороти нудоту. Наскільки Барні зрозумів, він був за кілька годин від офісу; імовірно, навіть не в Сполучених Штатах. Утім, це *точно* Земля; сила тяжіння, яка на нього діяла, була звична й нормальна.

У сусідній кімнаті біля дивана стояв знайомий портфель його психіатра доктора Смайла.

Він зайшов босоніж до вітальні і всівся поряд із портфелем; відкрив його, клацнув перемикачами й увімкнув доктора Смайла. Запрацювали датчики, механізм загудів.

— Де я? — поцікавився Барні. — І як далеко від Нью-Йорка?

Це було найголовніше. Тепер він помітив на кухонній стіні годинник; 07:30 ранку. Зовсім не пізно.

Механізм, що був портативним розширенням доктора Смайла, з'єднаним за допомогою мікрореле з комп'ютером

у підвалі нью-йоркського конапту Барні на Ренаун, 33, пропищав:

— А, містере Беерсон.

— Меерсон, — виправив Барні, пригладжуючи тремтячими пальцями волосся. — Що ти пам'ятаєш про минулу ніч?

Тепер, відчуваючи сильну фізичну відразу, він зауважив на кухонному столі напівпорожні пляшки бурбону й газованої води, лимон, біттери та формочки для льоду.

— Хто ця дівчина?

— Дівчину в ліжку звати міс Рондінелла Фугате. Або, як вона просила її називати, Роні, — відповів доктор Смайл.

Ім'я видалося ледве знайомим і незрозуміло як пов'язаним з його роботою.

— Слухай, — звернувся він до портфеля, але у спальні заворушилася дівчина; Барні негайно ж вимкнув доктора Смайла й підвівся, почувуючись у самих трусах присомленим і незграбним.

— Вже встав? — сонно спитала вона.

Пововтузившись, дівчина сіла й поглянула на нього; доволі мила, — вирішив Барні, — очі гарні, великі.

— Котра година? Каву поставив?

Він побрів на кухню, ввімкнув плиту, щоб нагріти воду для кави. Тим часом грюкнули двері; дівчина пішла у ванну. Полилася вода. Роні приймала душ.

Повернувшись до вітальні, Барні знову ввімкнув доктора Смайла.

— Як вона пов'язана з «Наборами П. П.»? — запитав він.

— Міс Фугате — ваша нова асистентка; вчора вона прибула з Китайської Народної Республіки, де працювала

в «Наборах П. П.» регіональним консультантом з премоди. Втім, попри талановитість, міс Фугате неабияк бракує досвіду, тож містер Булеро* вирішив, що короткочасне перебування на посаді вашої асистентки, я б навіть сказав «під вашим керівництвом», хоча це можна хибно потрактувати, зважаючи на...

— Чудово, — проказав Барні. Зайшовши до спальні, він відшукав свій одяг, який, поза сумнівом, сам і звалив купою на підлозі, та почав обережно вдягатися; йому досі було зле, і він докладав неабияких зусиль, щоб стримувати нудоту.

— Точно, — сказав Барні доктору Смайлу, повертаючись до вітальні й застібаючи сорочку. — Я пригадую п'ятничне повідомлення з приводу міс Фугате. Вона непередбачувана. Помилилася з вітражем на тему Громадянської війни в США... подумала, що він матиме шалений успіх в Народному Китаї, треба ж таке.

Він розсміявся.

Двері ванної прочинилися, і перед ним постала Роні — рожева, пружнотіла й чиста; вона саме витиралася.

— Любий, ти мене кликав?

— Ні, — відказав він. — Я розмовляв зі своїм доктором.

— Усі припускаються помилок, — видав беззмістовну фразу доктор Смайл.

— Як ми з нею так швидко опинилися в... — поцікавився Барні, вказавши на спальню.

— Хімія, — відповів той.

— Невже?

* *Bulero* (ісп.) — представник церкви, який видавав папські індульгенції учасникам хрестових походів і збирав пожертви. — Тут і далі прим. пер.

— Ви обоє ясновидці. Ви передбачили, що врешті-решт у вас виникне еротичний потяг одне до одного. Тож після кількох чарок подумали: навіщо чекати? «Життя коротке, мистецтво...»

Портфель заповк, оскільки гола Роні Фугате вийшла з ванної і рушила повз нього й Барні до спальні. Вона була стрункою, мала бездоганну поставу, і, як зауважив Барні, маленькі випнуті груди із сосками, що нагадували рожеві горошини. Або радше рожеві перлини, подумки виправив себе він.

— Я ще вчора хотіла спитати, навіщо тобі психіатр? — поцікавилась Роні Фугате. — І Боже правий, ти ж його скрізь із собою носиш; ні разу ніде не лишав... і не ви-микав аж до...

Вона підняла брову й кинула на нього проникливий погляд.

— Принаймні тоді я його вимкнув, — зауважив Барні.

— Як думаєш, я гарненька?

Ставши на пальці ніг, вона потягнулася всім тілом, підняла руки над головою, а тоді, на його подив, узялася виконувати серію швидких вправ, підскакуючи й підстрибуючи, під час цього її груди заходили ходором.

— Звісно, — приголомшено пробурмотів він.

— Я б тонну важила, — важко видихнула Роні Фугате, — якби не цей ранковий комплекс від Збройного крила ООН. Любий, зроби, будь ласка, кави.

— Ти й справді моя нова асистентка в «Наборах П.П.»?

— Аякже. Ти що, не пам'ятаєш? Хоча мені здається, ти, як і всі найсильніші ясновидці, настільки добре бачиш майбутнє, що минуле для тебе — це лише туманні спогади. Що саме ти пам'ятаєш про минулу ніч?

Вона зробила перерву у вправах, щоб відновити дихання.

— О, — ухильно відказав він, — та, напевно, все.

— Послухай. Єдиною причиною носитися всюди з психіатром може бути лише повістка. Так?

Барні помовчав і кивнув. *Це* він пам'ятав. Знайомий продовгуватий синьо-зелений конверт доставили тиждень тому; наступної середи він мав скласти тест на психічне здоров'я у військовому шпиталі ООН у Бронксі.

— І це допомогло? Він... — вона вказала на портфель. — Зробив тебе достатньо хворим?

— Зробив? — розвертаючись до портативного розширення доктора Смайла, запитав Барні.

— На жаль, містере Меерсон, ви досі цілком придатні, — відповів портфель. — Ви здатні витримати десять фройдів стресу. Перепрошую. Однак у нас є ще кілька днів. Ми ж тільки почали.

Дорогою до ванної Роні Фугате підбрала свою спідню білизну й почала одягатись.

— Просто уяви собі, Меерсон, — замислено мовила вона. — Якщо тебе призвуть і відправлять до колонії... можливо, я обійму твою посаду.

Вона усміхнулася, зблиснувши бездоганними рівними зубами.

Така версія видавалася йому доволі похмурою, але його дар ясновидця тут нічим не міг зарадити: результат був визначений бездоганним балансом ваг причиново-наслідкових зв'язків.

— Ти не впораєшся, — відказав Барні. — Ти не впоралася навіть у Китаї, а тамтешня ситуація була відносно проста, якщо казати про виготовлення пре-елементів.

Однак колись вона зможе; і це передбачення не вартувало йому жодних зусиль. Вона молода і неймовірно обдарована: аби дорівнятися до нього — а в їхній галузі він був найкращим, — їй бракувало лише кількох років досвіду. Тільки тепер, коли усвідомлення свого становища повернулося, він повністю прокинувся. Його цілком могли призвати, але навіть якщо цього не станеться, Роні Фугате могла завиграшки відібрати в нього прекрасну й таку жадану посаду, посаду, до якої він поволі, крок за кроком просувався цілих тринадцять років.

У такій скрутній ситуації опинитися з нею в одному ліжку було дивним рішенням; цікаво, як він до цього докотився?

Нахилившись до портфеля, він тихо спитав доктора Смайла:

— От скажи мені, якого біса я вирішив...

— На це можу відповісти я, — крикнула Роні Фугате зі спальні; тепер на ній була обтисла салатова кофта, яку вона саме застібала перед дзеркалом туалетного столика. — Вчора вночі, після п'ятого бурбону з водою ти все мені пояснив. Ти сказав...

Вона витримала паузу й зблиснула очима.

— Це було грубо. Але ти сказав ось що: «Не можеш здолати — очолюй». Тільки дієслово було не «очолюй».

— Гм-м, — протягнув Барні й пішов на кухню, щоб налити собі кави. Так чи так, до Нью-Йорка звідси недалеко; якщо міс Фугате — його колега в «Наборах П.П.», то до офісу можна дістатися відносно швидко. Можна навіть разом. Як мило. Цікаво, чи прихильно поставився б до цього їхній шеф Лео Булеро, якби довідався про них. І чи прописано в офіційній політиці компанії пункт щодо сексуальних зв'язків між колегами? Майже про все